

bare Syn, Instinktet hos Folkets Flertal — jeg siger ikke hele Folket, thi jeg veed, at i dette Thing har Kjøbenhavns Befæstning foreløbig et knebent Flertal, men — Instinktet hos Folkets Flertal, og det er ikke alene Venstre-mænd, men ogsaa en stor Del af Høire hører dertil, er stærkt imod Kjøbenhavns Befæstning. Det vil ogsaa ses, naar man kommer til Foredrag, der holdes af Forsvarsvenner omkring i Landet, at disse Møder besøges i Reglen ikke af politiske Ordførere, og hvorfor? Fordi de vide godt, at Forsvarsvennerne føre Ordet der, og det behøves ikke at tale derimod. Modstanden støtter sig til Folkets Instinkt og umiddelbare Følelse. Man maa altsaa ikke undre sig over, at Folkethinget har vægret sig ved at give Bevilling til Foranstaltninger, som i høi Grad støde den umiddelbare Følelse hos Folkets store Flertal eller — det ærede Medlem fra Kjøbenhavn vil maaste finde dette mindre korrekt, og jeg vil derfor sige — hos det store Flertal af Vælgerne og der igjennem hos Folkets Flertal. Det Samme gjælder om Bevilling til Gendarmene. Jeg skal ikke komme dybt ind paa Gendarmhistorier eller reitere slet ikke komme ind derpaa; dem kunne vi jo læse os til i rigt Maal i Folkethingstidende, men jeg beder de Herrer erindre, at det aldeles ikke er de politiske Ordførere, der særlig have fremdraget Gendarmhistorierne eller Gendarmbedrifterne, men netop Medlemmer, som sjældent eller saagodt som aldrig tage Ordet. Det viser, hvor dybt Folkets umiddelbare Følelse er imod denne saakaldte Institution. Det vil jeg ogsaa nok sige, at kan man kun faae Forlig ved her at sige Ja til og sætte Kronen paa Bæret ved Bevilling til de begyndte provisoriske Foranstaltninger, som ere tagne paa Trods imod det andet Thing, og over hvilke det andet Thing ikke kan komme til at afstemme, saa vil jeg for min Part, der, ligesom den første ærede Taler, inderlig ønsker Fred, melde mig fra. Jeg skal for Resten ikke undlade til Slutning at udtale, at jeg vilde meget beklage, om Frukten af det Arbejde, der er begyndt i Nar, atter skulde blive en provisorisk Finantslov, thi det tror jeg dog ikke man kan nægte, trods de stærke Udtalelser fra det ærede kongevalgte Medlem (Dannefskjold), at der er begyndt en ærlig saglig Forhandling i det andet Thing. Jeg tror at have paavist, at det er Tilfældet, og at man paa mange Punkter er kommen baade dette Thing og Ministeriet i Møde. Jeg skal derfor ikke nægte, at det skulde gjøre mig ondt, om Resultatet deraf blev, at vi atter fik en provisorisk Finantslov den 1ste April. Jeg vil beklage det af den Grund, at saalænge de

provisoriske Tilstande vedvare paa Hovedloven — som saadan kunne vi nok betragte Finantsloven — gaar der i Almindelighed meget Arbejde til Spilde, ikke alene i den indbyrdes Forhandling mellem Thingene — det er det mindre Onde, om det end kan være meget slemt — men ogsaa ude i Befolkningen derved, at Samarbejdet paa mangfoldige Punkter, hvor det kunde og burde finde Sted, og hvor jeg ogsaa haaber, at det skal komme til at finde Sted, gaar tabt, og jeg beklager det dernæst, fordi Respekten for Autoriteten slappes og den sædelige Bevidsthed svækkes mere og mere, jo længere vi blive i de provisoriske Tilstande. Jeg vilde inderlig ønske, at vi kunne komme ud af dem, om det end ikke sker i Nar. Udsigten tyder ikke paa, at det skal ske i Nar, men jeg tør dog vente, at de Arbejder, som ere begyndte i Nar, og som forhaabentlig ville søtte Frugt i Lov, der kunne blive bethydningsfulde, ogsaa med Tiden skal føre til en Overenskomst om selve Finantsloven.

Formanden: Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Schlegel: Jeg ønsker at udtale, at jeg finder, at de Bemærkninger, jeg for gjorde, ere ikke gjendrevne af den sidste ærede Taler. Jeg fastholder som mit Indtryk, at en Overenskomst i Dieblisset efter de Udtalelser, der ere faldne i det andet Thing, maa anses for umulig. — Den korte Bemærkning, for hvilken jeg begjærede Ordet, skulde iøvrigt være den, at naar det ærede Medlem mente, at jeg havde sagt, at alle de begyndte Arbejder vare nægtede, saa tror jeg ikke, at jeg har sagt „alle“. Det vilde i alt Fald have været en Fortalelse, thi jeg veed jo godt, at enkelte af dem ere bevilgede.

Caspersen: Det forekommer mig, at det Finantslovsforslag, som Folkethinget har vedtaget, og som vi behandle i Dag, er et Bevis paa en saa imødekommende og forsonlig Bestræbelse fra Folkethingets Side for at komme dette Thing i Møde, at det skulde gjøre mig ondt, om det ikke fandt Imødekommen her i Salen. Derfor Mogen sidste Efteraar havde fortalt mig, at Folkethinget i Nar vilde give saa rigelige Bevillinger og paa en saa slaaende Maade søge at imødekomme dette Thing, vilde jeg ikke have troet det. Derfor Mogen da havde sagt, at Folkethinget ikke alene paa Finantslovens Omraade, men ogsaa paa den øvrige Lovgivnings Omraade vilde have strakt sig saa vidt, have bøiet sig saa meget, have søgt